

LEERLING TOVENAAR VADER & ZOON

Ooit sloeg de nabijheid van de dood een gat in het leven van de jonge Travis Lauper. Een zonderlinge vreemdeling die hij bij toeval op het strand ontmoette, leerde hem evenwel de dood te aanvaarden en maakte van Travis een gevierd surfkampioen.

Nu, twintig jaar later, ziet Travis opnieuw zijn einde naderen. Dan pas beseft hij indertijd bestolen te zijn – in een pact met de spreekwoordelijke duivel – van iets wezenlijks, waardoor zijn lotsbestemming voor goed veranderde.

Vastberaden neemt hij zich voor zijn zoon het leed te besparen dat hemzelf tot een gemankeerd mens maakte. Daarvoor moet hij op zoek gaan naar zijn oude leermeester, een indiaanse medicijnman die zou weten hoe de mens de dood voor kan blijven. Maar binnen de kortste keren is Travis verwickeld in een strijd met de dood zelf...

Thomas Olde Heuvelt (1983) is in selecte kring bekend als schrijver van spannende boeken in de fantastische sfeer. De in Nijmegen geboren auteur debuteerde al op achttienjarige (!) leeftijd bij een kleine uitgeverij met de roman *De Onvoorzene*, die twee jaar later werd gevolgd door het vuistdikke *PhantasAmnesia*. Met *Leerling Tovenaar Vader & Zoon* levert hij zijn allerbeste werk tot op heden. Kort en krachtig: de toekomst van de oorspronkelijk Nederlandse horrorfantasyroman heet Thomas Olde Heuvelt.

Gesprek met Thomas Olde Heuvelt

‘De voor de hand liggende vraag luidt natuurlijk: waarom schrijf je horror-fantasy? De Nederlandse lezer leest liever pure fantasy en waagt zich niet vaak aan dit genre, behalve dan natuurlijk aan Stephen King en Dean Koontz.’

Olde Heuvelt: ‘Omdat horror dichters bij de werkelijkheid ligt. Bij fantasy worden fantastische elementen als normaal beschouwd en omarmd. Bij horror is het bovennatuurlijke juist bron van onrust en angst, omdat het in een alledaagse setting wordt geplaatst. Daarom ligt het dichters bij de lezer. In het dagelijks leven ben ik een erg vrolijk, optimistisch mens. Maar zoals iedereen heb ik ook mijn duistere kant. Die vindt zijn uitweg in het schrijven. Ik vind het heerlijk je ’s avonds, als je denkt dat je veilig onder de dekens ligt, dingen te vertellen die je de stuipe op het lijf jagen!’

‘Waarom denk je dat je een bijdrage kunt leveren aan een genre waarbij het werken met gruwelen vooropstaat, zo niet voorwaarde is. Of zien wij nu iets over het hoofd?’

Olde Heuvelt: ‘In mijn boek staan gruwelen niet voorop; veel interessanter vind ik het opwekken van angst door heel menselijke dingen. Dingen die in het dagelijks leven ook onze grootste bron van angst zijn: het verlies van een dierbare, de dreiging van ziekte of dood, de ontdekking dat de wereld misschien wel veel duisterder in elkaar zit dan je dacht. Dit soort menselijkheid en subtiliteit mis ik in veel horror, terwijl ik vind dat je daarmee juist de sterkste emoties

kunt raken. In mijn schrijven weerspiegelt het bovennatuurlijke dan ook altijd iets dat dieper zit.'

'Het kan bijna niet anders, of er zijn horror-fantasy-auteurs die grote indruk maakten. Wie zijn dat? En waarom?'

Olde Heuvelt: 'Schrijvers die naast het vertellen van een spannend verhaal de diepte ingaan. Stephen King deed dat in verschillende van zijn boeken, waarvan ik *Dodenwake* het sterkst vind. Andere auteurs zijn daar zeker zo goed in: Richard Matheson, Clive Barker, Joyce Carol Oates, Thomas Ligotti. De sfeer die Lovecraft wist te scheppen vind ik altijd erg beklemmend, maar ook Joe Hill [*Zwart hart* – red.] wist me recent te raken met zijn erg griezelige roman.'

'Als je in een enkele zin zou moeten verwoorden wat de moraal van het verhaal van Leerling Toveraar Vader & Zoon is, hoe zou die zin dan luiden?'

Olde Heuvelt: 'Naar mijn mening hebben goede romans geen moraal, omdat ze complexer zijn dan een eenduidige boodschap. Goede romans hebben een thema. Het thema van *Leerling Toveraar Vader & Zoon* is dat voor alle personages de dood van dierbaren en hun eigen sterfelijkheid bepalende factoren in het leven zijn, waarop zij al hun keuzes baseren. En dat pakt niet altijd even goed uit.'

'Ben je al aan een tweede boek begonnen? Zo niet, wat ga je morgen doen?'

Olde Heuvelt: 'Jazeker, met de werktitel *Snij mij*. Ik

ben erg gedreven aan het schrijven en hou een vrij strak schema aan. Dat onderbreek ik met gitaar spelen, sporten en lekker koken, ook leuk om te doen!

Een fragment uit

LEERLING TOVENAAR VADER & ZOON

De Tijuana Sloughs waren enorme natuurlijke golfbrekers op het punt waar de rivier de oceaan in stroomde, even ten noorden van de Mexicaanse grens, gevormd door een uitgestrekt rif van keistenen dat meer dan anderhalve kilometer de zee in liep. In de Sloughs kon het spoken, en golven van acht meter hoog waren eerder regel dan uitzondering. Officieel was het op last van zowel de kustwacht als de grenspatrouille verboden hier te surfen, maar alle legendarische surfers hadden de golven bereiden en met ontzag verteld dat ze de vergelijking met de openzee-surfplekken op Hawaï moeiteloos konden doorstaan. Afgezien van de hamerhaaien, de verraderlijke stromingen en de onzichtbare rotsen vlak onder het wateroppervlak bij laagtij, waren er tegenwoordig ook nieuwe gevaren bij gekomen: diarree, infecties en hepatitis B.

Jack Trout vertelde hem dat de *Zodiac* van zijn vader in de mist door de stroming naar de Sloughs moest zijn meegetrokken. Misschien had hij niet eens geweten dat hij al zo ver was afgedreven voor de golven hem hadden verzwolgen. Hij was niet op het afgesproken tijdstip komen opdagen op het strand en Jack was systematisch in concentrische cirkels om de Sloughs heen gaan zoeken, voor zover de storm en de nevels van het opspattende water hem

dat mogelijk maakten. Toen hij opnieuw bij de kust arriveerde, was zijn vaders bootje daar al aangespoeld, aan flarden gescheurd. Zowel de motor als zijn vader was verdwenen.

Hij moest op het rif zijn geslagen, zei Trout, maar Travis hoorde zijn stem al niet meer. Een ongelooflijke hitte brandde in zijn achterhoofd en hij dacht alleen maar aan het bericht, aan zijn bericht.

En avond na avond had hij gewacht op vanavond, en was zijn vader niet meer thuisgekomen.

Op dat moment sloeg een golf Travis omver en verdween hij kopje-onder in de branding. Proestend krabbelde hij overeind, teruggeworpen in het nu, en kroop op handen en voeten het water uit.

‘Keer nooit een golf je rug toe, indiaan,’ zei een stem.

Travis keek op en zag de vreemdeling.

‘Wie bent u?’

‘Een vriend,’ zei de onbekende. ‘Ik betwijfel of het voor het leven is, maar in ieder geval voor een poosje.’

De vreemdeling leunde nonchalant tegen zijn surfplank. Hij was een latino, maar zijn donkere kleur verried een andere streek dan waar de meeste latino’s in Imperial Beach vandaan kwamen. Hij droeg een bermuda en halskettingen van kralen en leer. Op zijn afgetrainde borstkas stonden getatoeerde symbolen die hem een tribaal voorkomen gaven.

‘Waar komt u vandaan? U was er net nog niet.’

‘Ik was er al lang voor “net”, indiaan.’

‘Waarom noemt u me zo?’

‘Kijk zelf maar.’ Hij opende een medaillon ter grootte van een munt dat aan een leren riempje om zijn hals hing en hield het hem voor. Behoedzaam deed Travis een stap dichterbij. Het was een spiegel-tje, dat glinsterde in het zonlicht. Hij keek erin en zag twee symmetrische strepen zonnebrandcrème die niet goed waren uitgesmeerd als oorlogsverf over zijn beide jukbeenderen lopen.

‘De golven hebben ze niet weggespoeld, amigo. Dat is een goed teken.’

Beschaamd veegde Travis over zijn gezicht. Even ging er een rimpeling door de spiegel heen alsof de reflectie naar hem tastte, maar op dat moment trok de vreemdeling het medaillon terug en sloot het klepje.

Travis streek onbehaaglijk door zijn natte haar. ‘Ik moest maar weer eens gaan...’

‘Je hebt talent.’

‘Talent?’

‘Ik zag je daarnet bezig met je vrienden.’

‘Dat zijn mijn vrienden niet.’

De vreemdeling grijnsde. ‘Nee, niet als je ze in hun gezicht wilt uitlachen!’

Travis voelde een kilte door zijn lijf trekken. Hij keek om zich heen: niets dan oceaan en strand, en niemand behalve de vreemdeling en hij. Plotseling wilde hij hier weg.

‘Luister, ik denk dat u iemand anders bedoelt...’

‘Nee, ik vergis me nooit. Zeker niet als het op ta-

lent aankomt. Je vader zag het in je en hij zag het goed.'

Travis' hart sloeg een slag over. 'Kende u mijn vader?'

'Iedereen kende je vader. Hij was de held van elke surfer. Hij was de kruisvaarder die de Tijuana Sloughs zuiverde.'

Achterdochtig nam hij de man op. Het viel hem moeilijk diens leeftijd te schatten: zijn goedgebouwde lichaam en bezadigde gelaatstrekken suggereerden dat hij in de vijftig moest zijn, maar iets ondefinieerbaars gaf Travis het gevoel dat de man tijdloos was, van een veel moeilijker te bepalen ouderdom.

'Heb ik u ooit eerder gezien?'

'Dat zou kunnen. Ik heb ook wel eens een golf bereiden, zo hier en daar.'

De schok van herkenning, onverwacht, was groot. 'Buster Chavez! Jij bent de Board-Buster Man!'

'Tot je dienst,' zei Buster en hij boog. Travis keek verrukt naar de man op en even viel de neerslachtigheid van hem af. Hij stond oog in oog met de plaatselijke held van iedere surffongen uit de omgeving. Hij had hem niet direct herkend omdat hij normaal alleen met grote trofeeën en schalen in de krant stond.

Buster Chavez grijsde breed. 'Je wilt ze uitlachen, toch?'

'Alsof jij me zou kunnen leren hoe ik dat voor elkaar kan krijgen.'

'Ik zal je meer leren dan dat. Veel, veel meer. Wat dacht je ervan, kampioen?'

Travis proestte. 'Vast.'

'Wil je ze uitlachen of niet?'

‘Natuurlijk, maar...’

‘Geloof in jezelf, zeg het.’

‘Oké, ik wil ze uitlechten. Maar waar gaat dit over: surfles?’

‘Zo zou je het kunnen noemen.’

Een schaduw viel over Travis’ ogen. ‘Bedankt, maar ik heb alle lessen die ik nodig heb al van mijn vader gehad.’

‘En nu heb je het gevoel dat alles je door de vingers aan het glippen is.’ Buster draaide zich om naar de oceaan en staaarde over het water, zijn blik plotse-ling glazig. ‘Daar moeten we allemaal doorheen, vroeg of laat. Soms lijkt het alsof de dood met de golven komt. De schuimkoppen zijn als de zeis van de maai-er.’ Hij wendde zich weer tot Travis. ‘Je hebt geluk dat je die ervaring zo jong hebt opgedaan. Je hebt die er-varing nodig, want die is echt. Een goed surfer berijdt niet alleen de golven. Hij temt ze, als een wild beest.’

Travis voelde zich onbehaaglijk. ‘Wat zit erachter? Waarom zou je dat voor me willen doen?’

‘Omdat je het wilt. Dat heb je net gezegd.’

‘Maar wat wil je van mij?’

Opnieuw grijnsde de man, zo breed dat zijn tan- den ontbloot werden. ‘Je bent meer dan dat je denkt dat je bent.’

‘Dat is geen antwoord.’

‘Ik wil alleen maar een beetje van je proeven.’

Busters blik doorboorde hem terwijl hij een stap dichterbij kwam en Travis voelde zijn benen plotse-ling verslappen.

‘Hoor eens, ik weet niet of ik hier wel zin in heb, ik moet...’

‘Met het uitspreken van je eerste wens heb je je keuze al gemaakt,’ zei Buster Chavez scherp, en zijn ogen werden donker als de oceaan in december. ‘Ik sta onder jouw bevel, indiaan, maar mijn lessen zijn niet gratis, als je dat soms dacht.’

Voordat de jongen kon reageren, strekte Buster zijn handen uit en sloeg ze op Travis’ naakte schouders. Deze sperde zijn ogen open en snakte naar adem. Een ongelooflijke hitte verspreidde zich door zijn aderen en verdorde zijn ziel. De huid van zijn schouders werd schraal en begon in vlokken van hem af te schilferen met een geluid alsof iemand met zijn vinger langs de bladzijden van een boek ging. Ongevoelig keek hij langs zijn lichaam omlaag en zag op zijn borst en benen een craquelé ontstaan en dat als verwelkt blad verkleuren.

Dit is niet echt, dacht Travis, maar ook het bonzen van zijn hart nam af tot een zacht geknisper. En op dat moment, terwijl hij zich tevergeefs aan een strohalm werkelijkheid trachtte vast te grijpen, viel hij op het strand uit elkaar in een massa dorre herfstbladeren met talloze ogen die hem een caleidoscopische visie op zand en zee boden. Hij knipperde met zijn ogen en de nerven kraakten. Een intens gevoel van verdriet en ouderdom maakte zich van hem meester, terwijl een windvlaag zijn bewustzijn in elk afzonderlijk blad optilde en op de zucht van een stervende wegvoerde.

Toen was het voorbij, en Travis merkte dat hij achterover in het vochtige zand lag. Zijn lichaam was weer één geheel van menselijk weefsel. Hij voelde geen pijn, alleen een volslagen uitputting. Als dit

een hallucinatie was geweest, dan wel een bijzonder fysieke. Travis voelde zich als een uitgewrongen spons.

Met verschrikte ogen keek hij om zich heen en zag Buster Chavez naar het zuiden weglopen. 'Blijf de golven voor, indiaan!' riep hij zonder om te kijken. 'Morgen kom ik je om negen uur thuis oppikken, zodat je moeder me ook kan ontmoeten. Bereid je maar voor op je eerste les!'

Onthutst bleef de jongen zitten, en nog voor de man uit het oog was verdwenen, vroeg hij zich af of de ontmoeting niet aan zijn verbeelding was ontsproten.

Zo vlug als hij kon ging hij naar huis. Daar was het stil als in de leeszaal van een bibliotheek. Zodra hij de deur opensmeet, viel de geladen lucht over hem heen als een lijkwade en zette zich als een klem om zijn hart vast.

'Mam?' Er kwam geen antwoord. De deur viel achter hem dicht. '*Mam!*'

Er lag geen briefje op de keukentafel en ook het prikbord was leeg. Hij drukte op de toets van het antwoordapparaat maar er waren geen berichten. Travis voelde zich verkillen. Ze moest er wel zijn, want ze liet altijd een briefje achter. Hij smeed zijn tas op de wasmachine en draafde de woonkamer in. 'Mam!'

Hij zon op een manier om niet te rennen, maar kon zijn paniek niet onderdrukken en holde de trap op, gooide deuren open, verstoorde verlaten vertrekken en bleef om haar roepen. Ze was er niet. Terug

op de overloop had hij zo'n donkere gedachte dat zijn bloed bevroor: *Ze is dood. Nee... Ze had nooit anders dan in zijn verbeelding bestaan en was er in werkelijkheid nooit geweest. Net als zijn vader.*

Precies zoals hij was gekomen begon hij door de vertrekken op de bovenverdieping achteruit te lopen en toen de trap af. Hij probeerde 'mam' achterstevoren te roepen maar merkte dat het geen enkel verschil maakte. Op de drempel van de keuken bleef hij staan, in tranen.

Het was 16.03 uur.

Veel later, in de veilige geborgenheid van zijn eigen bed en met de wetenschap dat zijn moeder in haar slaapkamer lag, kreeg Travis een nachtmerrie. Hij zag zijn vingers de knop van het antwoordapparaat indrukken en hoorde zijn vader zeggen: *Met het uitspreken van je eerste wens heb je je keuze al gemaakt.* Travis probeerde hem in het oog te krijgen maar hij stond steeds net achter zijn rechterschouder, niet meer dan een echo van een stem. Plotseling voelde hij zijn aanwezigheid verdwijnen en plaatsmaken voor iets anders, een schaduw die hem koude rillingen bezorgde. Zonder hem te zien wist hij dat het Buster Chavez was, en dat hij geen gewoon mens was. *Ik heb door de jaren heen al vele namen gehad,* zei hij. *Mijn lessen zijn niet gratis, als je dat soms dacht.* Twee handen op zijn schouders, Travis werd omgedraaid. Het medaillon op Busters getatoeëerde borst opende zich als een trechter, de spiraal van een schelp, en daarin ontstonden scheuren van complete leegte waardoor hij naar binnen werd gezogen, als in een zwart gat. Tra-

vis hoorde Buster fluisteren: *Ik zie je vanavond.*

Toen schrok hij wakker, zijn wangen en borst badend in koud zweet, het bloed pompend achter zijn slapen. Het duurde niet lang eer hij weer tot rust kwam en weer in slaap viel, maar voordat dat gebeurde, drongen twee zekerheden intuïtief tot hem door: dat het visioen van die middag werkelijk was geweest en dat hij en Buster Chavez voor de rest van hun leven met elkaar verbonden zouden zijn.

In die zomer van 1989, de laatste zomer van zijn kindertijd, leerde Travis Lauper meer dan alleen magie. Als hij erover had nagedacht zou hij misschien een verband hebben gelegd tussen het heengaan van zijn vader en de komst van Buster Chavez, alsof het een het ander in gang had gezet. Maar voor hem duurde die zomer in november nog steeds voort. Hoewel hij aanvoelde dat de ontmoeting met de surfkampioen en de reden dat deze juist hém had uitgekozen geen toeval was, werkte zijn brein nog steeds met de eenvoud van de jongen die hij was en nam hij de rest voor lief. Die zomer leerde Travis Lauper dat het leven gaf en nam wanneer het dat wilde, en als je speelde met de kaarten die je werden toebedeeld, kon je misschien de bedoeling ervan doorgronden en het spel leren beheersen. Dat was een les die niet uit het onderricht van Buster Chavez kwam, maar die hij helemaal op eigen houtje leerde.

Einde fragment

Leerling Tovenaar Vader & Zoon ligt half april 2008 in de boekhandel.

ISBN 978 90 245 2818 9

Voor meer informatie, kijk op:

www.oldeheuvelt.com

www.boekenwereld.com

www.dromen-demonen.nl